

J. M. ALEKSANDROVALLE ²⁰⁵

Henkilökohtainen kirje Leniniltä

Luin pitkän kirjeenne. Suuret kiitokset siitä. Parempi myöhään kuin ei milloinkaan. Pyydätte, etten olisi kovin vihainen. Sanon Teille suoraan, ettei minua kovinkaan suuttuttanut, enemmänkin hymyilytti muistellesani viimeistä keskusteluani „luolan” ²⁰⁶ ovella erään Jacques’in kanssa, joka oli silloin (silloin!) sitä mieltä, että komentelemme liian vähän. Tiesin jo ennestään, ettei asioita OK:n sisällä saada heti järjestymään, että epäkohtia ja anarkiaa on vielä hirveän paljon, enkä muuta odottanutkaan. Sitä vastaan ei ole olemassa muita parannuskeinoja kuin sitkeä hoito (aika ja kokemus) sekä eräs erittäin tehokas lääke (puolueen yleinen edustajakokous). Olen jo ajat sitten kirjoittanut ja toistan taaskin: jouduttakaa kaikin mokomin tämän lääkkeen käyttöä, muuten kokemuksenne uhkaa mennä kokonaan *hukkaan*.

En käy kirjoittamaan kysymyksistä, jotka koskevat 1) Juria ²⁰⁷, 2) byroota ja 3) Ignatin kiistaa bundilaisen kanssa. Ne ovat osaksi jo vanhentuneita asioita, osaksi itse paikalla ratkaistavia, ja neuvollani viimeksi mainitussa asiassa ei parhaassakaan tapauksessa olisi mitään merkitystä (vaikka ystäväni Jacques onkin toista mieltä). Tästä osasta teidän (kaikkien teidän) on itsenne päätettävä, ei sollen *, vaan müssen ** mielessä.

Ja nyt Bundista, PPS:stä *** ²⁰⁸ ja siitä „kerettiläisyydestä”.

* — velvollisuuden. *Toim.*

** — välttämättömyyden. *Toim.*

*** — PPS — Puolan sosialistinen puolue. *Toim.*

Mielestäni täytyy Bundiin nähden olla virallisesti korrekteja ja lojaalisia (eikä iskeä päin kasvoja), mutta samalla suhtautua mahdollisimman kylmästi, takki tiukasti napitettuna ja ahdistettava BUNDIA laillisin perustein sääli-mättä ja jatkuvasti ja mentävä loppuun saakka mitään pelkäämättä. Menkööt pois jos haluavat, mutta meidän ei pidä antaa heille pienintäkään, ei pienintäkään aihetta suhteiden katkaisemiseen. Edustajakokoukseen saakka on tietenkin noudatettava muodollisuuksia, mutta ei ole syytä paljastaa kortteja. Kirjoitatte, että bundilainen tietää meidän kamppailevan „Iskran” puolesta, ja on vaiti, vaikka meillä ei ole oikeutta tehdä sitä OK:n nimissä. Mielestäni sitä ei pidäkään tehdä OK:n nimissä, vaan jokainen jäsen tehköön sen *omissa nimissään* viittaamalla *komiteoihin, jotka ovat tunnustaneet „Iskran”*, eikä OK:hon. Tulos on sama ja vieläpä paljon tehokkaampi (ei ole mitään „asiamiehiä”), ja muodollisesti kaikki on moitteetonta. Tämän hetken *tärkeimpiä* tehtäviä on komiteoiden valmistelu BUNDIA vastaan, ja sekin on täysin mahdollista loukkamatta muodollisuuksia.

Aivan samoin oli turhaa mennä puhumaan PPS:lle „Organisaatiokomitean *jäsenten* vakaumuksista”. OK:sta olisi pitänyt sanoa, että valmistelemme edustajakokousta, se tekee päätöksen; „vakaumuksia” koskevasta kysymyksestä ei pidä vaieta eikä viitata siinä Organisaatiokomiteaan, vaan „Iskraan” ja *erittäinkin* „Iskran” tunnustaneisiin komiteoihin. Ja PPS:ltä pitäisi saada vaikkapa pieni, mutta virallinen paperi (kirje), eikä heille pidä sanoa, että „me olemme antinationalisteja” (miksi peloteltaisiin suotta ihmisiä?), vaan on saatava tahdikkaasti heidät vakuuttumaan, että meidän ohjelmamme (kansallisen itsemääräämisoikeuden tunnustaminen) on kyllin riittävä heillekin, ja saatava heidät esittämään puolestaan tiettyjä lausuntoja ja *kääntymään virallisesti* OK:n ja edustajakokouksen puoleen. Päävalttinamme PPS:ää vastaan on se, että me tunnustamme periaatteessa kansallisen itsemääräämisoikeuden, mutta proletariaatin luokkataistelun yhtenäisyyden määräämissä järkevissä puitteissa.

Muistaessani: en taida tuntea „Iskran” Venäjän-järjestöä edustavia OK:n jäseniä. Enkä myös tiedä, mitä varten minun pitäisi heidät tuntea? ja mitä varten pitää olla „edustajia”?? Organisaatiokomitea on jo kauan sitten

koopitoinut kaikki hyvät ihmiset eikä suinkaan mitään „edustajia”? Vai eikö se ole totta?

Mielestäni on tärkeää käyttää hyväksi „Iskran” Venäjänjärjestön ja OK:n välistä eroa, jotta kaikki tapahtuisi muodollisesti moitteettomasti.

Nyt „kerettiläisyydestä”. Joko käsitän teitä väärin tai kysymyksessä on suuri virhe. Kirjeenne on niin tavattoman niukkasenainen ja tämän (tärkeimmän) kysymyksen osalta ei auta muu kuin ottaa sananne à la lettre *. Neljä valittua „järjestävät” sekä Keskuskomitean että Pää-äänenkannattajan!! Suokaa anteeksi suorasukaisuuteni, mutta se on vallan naurettavaa, sillä täytyyhän Teidän toki tietää, että Pää-äänenkannattajan ovat kompetentteja „järjestämään” (t.s. pystyvät järjestämään sen *asiantuntemuksella* ja siihen tarvittavalla kokemuksella) vain toimituskunnan jäsenet + *eräät* ulkopuoliset henkilöt neuvottelevina jäseninä, ja taas Keskuskomitean ovat kompetentteja järjestämään vain kokeneet käytännönmiehet + *eräät* henkilöt neuvottelevina (jos Teillä on sellaisia henkilöitä tiedossanne). Tai ehkä Te tunnette myös „neljä” sellaista henkilöä, joilla olisi kaikkeen tähän tarvittava *kokemus* ja tiedot??? Jos tunnette, niin sanokaa heidän nimensä — puhun ihan vakavissani enkä leikilläni, sillä kirjeeni on yksityisluontoinen ja minulle on tärkeää saada selville ajatuksenne.

Ellen erehdy, Te haluatte yksilönvaltaa, „lujakätisyyttä”. Se on mainiota, ja olette tuhannesti oikeassa, että juuri sitä meillä tarvitaan. Mutta kukaan ei saa sitä aikaan niin suoraviivaisesti kuin Teistä tuntuu. Yhdeksän kymmenesosaa juoksevista asioista vaatii ehdottomasti kahden johtokeskuksen olemassaoloa, ja ne muodostuvat heti itsestäänkin, vaikka emme sitä haluaisikaan. Mutta järjestyksen vuoksi on saatava aikaan, että 1) näiden kahden keskuksen yhdistäminen tapahtuu virallisesti (esimerkiksi valiokunta, johon kuuluu kummankin keskuksen edustajia), 2) molempien keskusten jäsenmäärää supistetaan tai kummankin keskuksen sisällä muodostetaan toimikunta ja — mikä tärkeintä — 3) keskusten eri jäsenten välillä jaetaan tarkoin ja *virallisesti* tehtävät, jotta molempien keskusten koko jäsenistö *tietäisi* tarkalleen, kenelle mikäkin toimiala on annettu hoidettavaksi, kenellä (molempien keskusten)

* — kirjaimellisesti. *Toim.*

jäsenistä on oikeus *ratkaista* (ja vieläpä puhua) minkäkin alan asioista ja mitä tietä jokin asia jätetään jommankumman tai kummankin keskustelimen yleisen kokouksen käsiteltäväksi.

Olen varma, että pienennätte yhä vaatimuksianne ja myönnätte, että tämä on maximum, mitä lähiaikana voidaan toivoa. Ja se on tavattoman vaikeaa, *enkä näe* tällaiseen tehtävien jakoon täysin kelpollisia, pystyviä ja kokeineita henkilöitä. Epäjärjestyttä teillä *ja meillä* (älkää te, herrat OK:n jäsenet, ajatelko vain itseänne, tehän „järjestätte” *koko* puoluetta) on kosolti, äärettömästi, vallan mahdottomasti, eikä pidä keksiä mitään pia desideria *, vaan käytännöllisiä *varmoja* „ensi toimenpiteitä”.

Olen lausunut teille *avoimesti* käsitykseni ja jatkaisin mielelläni edelleenkin kirjeenvaihtoa. Näistä asioista teidän *pitää* tosiaan kirjoittaa useammin ja yksityiskohtaisemmin. Minulla ei ole mitään sitä vastaan, että tästä kirjeestä tiedotetaan koko OK:lle, vieläpä toivoisinkin sitä, mutta saatte päättää itse. Teitte hyvin, kun osoititte, *kenelle* kirjeenne oli tarkoitettu.

Kaikkea hyvää. Pienentäkää vaatimuksianne ja pitäkää kiirettä, kiirehtäkää ja kiirehtäkää sitä „tehokasta lääketä”. Puristan lujasti kättänne.

Teidän *Lenin*

Kirjoitettu v. 1908
toukokuun 22 pn. jälkeen
Lähetetty Genevestä Kievin
Julkaistu ensi kerran v. 1928

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan

* — hurskaita toivomuksia. *Toim.*